

rakte Menneskene sine gyldne Aks trods al Vinterens Kulde og al Sommerens Tørke.

Men endnu var Tiden altsaa ikke kommen, Guds Børn ikke modne til at tage imod Faderens fulde Kærlighed. Maaske vilde han slet ikke selv komme til at opleve de store Tiders Komme. Men det skulde ikke mistrøste ham, og han skulde ikke trættes. Der var Lykke alene i Bevidstheden om at være med til at berede Vejen for Sandhedens og Retfærdighedens Sejrgang over Jorden. Der var Glæde og Løn i selve Bebudelsen af Fredsrigets Komme.

Der havde i hans eget Liv været Øjeblikke, hvor han troede at mærke, at Gud havde en særegen Bestemmelse ogsaa med ham. Lige siden han som Barn sad paa sin Moders Skød og hørte hende fortælle om de gamle jødiske Profeter, hvis Mund Gud signede, havde Drømmen om at være en saadan udvalgt aldrig helt forladt ham; og han kunde heller ikke nu komme bort fra, at Gud med Guttens Sygdom og Død havde villet stille hans Tro paa en endelig Prøve ... Ak, men han havde været for svag! — — — —

Som han gik i disse Tanker, overraskedes han ved Synet af et Selskab, en fem-seks Personer af begge Køn, der havde lejret sig omkring en hvid Dug paa en Græsmark et Stykke fra Vejen.

En ung Pige i halvlång, hvid Kjole med blaat Livbaand havde rejst sig op og var ifærd med at holde en Tale. I sin ene, opløftede Haand holdt hun et Vinglas, i den anden en graa Herrehat, som hun med højtidelige Buk førte til og fra sit Hoved, mens det øvrige Selskab — to andre Damer og et Par Herrere — leende tilklappede hende deres Bifald. I Græsset bagved Damerne laa en opslaaet Parasol med Skaftet opad; ved Siden af Herrerne stod en Spaserestok nedstukket i Jorden med en lyseblaa Damehat over. I nogen Afstand fra Selskabet, henne i Skyggen under en afstumpet Pil, holdt en med to smaa skimlede Russerheste forspændt Jagtvogn, hvortil en Kusk med Fløjelsbenklæder og graa Gamacher stod og lænede sig.

Der paakom bestandig Emanuel en egen Skyhed, naar han